

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XVIII

Paříž

Číslo 2

březen 1987

Lidské hříchy a hřích světa

V novém českém překladu Písma svatého se po dlouhé době objevil zase správný překlad proslulého zvolání Jana Křtitele, poukazujícího na Ježíše se slovy "*Hle Beránek Boží, který snímá hřích světa!*"! Hřích - a nikoliv hříchy, jak uvádějí starší překlady Nového Zákona (ale nikoliv Bible Kralická, která má správně jednotné číslo).

Stojí to opravdu za pozornost, a nebo je to zase jedna z ukázek hnidopišství moderních zákoníků?

Hříchy světa jsou, jak si spontánně každý domyslí, souhrnem špatností, spáchaných lidmi naší planety.

Hřích světa je něco jiného, a všechna velká světová náboženství znají toto rozlišení, někdy důležitější, v jejich pojetí, než v náboženství křesťanském. *Hřích světa* není souhrnem konkrétních zlých činů, ale tajemnou silou, která k nim člověka svádí a kterou každý z nás cítí za vlastními hříchy i za hříchy ostatních lidí. Je to síla, protivící se dobru a tedy Bohu samému, a je viditelně mocnější, než člověk sám. Ten je proti ní vlastně bezmocný. Tato síla je tedy 'nadlidská', a ona je vlastním



protivníkem Krista v jeho poslání na zemi. Každý z nás udělal zkušenost, o které mluví sv. Pavel, když říká, "já nešťastný člověk, kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? ... když chci činit dobro, mám v dosahu jen zlo" (Řm 7, 21-24). I my máme podobně jako Pavel občas chuť postěžovat si nahlas na tu lidskou bídu, spočívající v neschopnosti konat to, co poznáváme jako dobré. I na společenské úrovni je tomu nejinak: velická většina lidí na celém světě je proti závodům ve zbrojení - a přesto jakoby všechno pokračovalo dále proti vůli lidstva a jakoby už nikdo nevěděl, jak zarazit nesmyslnou honbu, čím zabrzdit pád do zkázy, který na sobě samých pozorujeme.

Písmo svaté nazývá tuto hrůznou sílu "hříchem světa" a jeho původ vidí v porušení lidské přirozenosti na počátku lidských dějin. Je přesvědčeno - a lidská zkušenost to znovu a znovu potvrzuje - že není v lidských silách přemoci jej; to je možné jen síle nadlidské, tedy Boží. Proto také je církev přesvědčena, že vítězství nad hříchem světa, které Jan Křtitel ohlašuje a kterého Ježíš Kristus skutečně dosáhnul, je dílem více než lidským a že Kristus proto je více, než pouhý člověk jako my.

Svátky velikonoc jsou oslavou tohoto vítězství a veškerá křesťanská naděje má v něm svůj kořen. V posledních dvou stoletích došlo k několika pokusům dokázat, že tato závislost člověka na Boží moci je jen zdánlivá a že stačí jen vzít věci do ruky za jiný konec, aby se podařilo nastolit dokonale spravedlivý řád na této zemi *lidskou silou*. Prvním pokusem tohoto druhu byla už vlastně stavba Babylónské věže, jejíž výška měla přesáhnout zemi a lidská omezení. Výsledek je znám a podobně dopadají i moderní pokusy tohoto typu, ať už chtějí vytvořit dokonalou rasu, beztřídní společnost nebo přemoci časoprostor technickými prostředky.

Člověk, který chce být Bohem, objeví nakonec vřdycky jen svou nahotu. Dábel, otec lži, se nás snaží neustále svádět ke lži a tedy ke spolupráci s ním. Každý lidský krok ku pravdě bez příkras je návratem k Bohu, přiblížením se Kristu. To je jediná opravdová cesta k vytoužené dokonalosti. Jsme nadále přesvědčeni, že není lidským výtvozem, a že poslední, rozhodující kroky k ní vykoná pro své vyvolené nakonec Bůh sám. Protože jedině on skutečně přemohl hřích světa ve svém Synu a tak vytvořil novou, pro nás příznivou situaci. Proto jsme jakožto křesťané a přes všechny osobní poklesky skutečně vykoupeni z hříchu, pravými dětmi Božími.

Znamení moci

Bylo to k smíchu a bylo to k pláči
s tou jejich svobodou.

Mysleli, že myslí, mysleli, že mluví, mysleli, že jdou
cokoliv a kamkoliv se jim uráčí
a zatím se smekali po hladké stěně nálevky malstromu
v kruzích stále menších
v kruzích stále menších
a jedinou svobodou zrn obilných, jež mají být rozdrčena
pro potravu obrů tak nelidských
že kamení naříkalo.

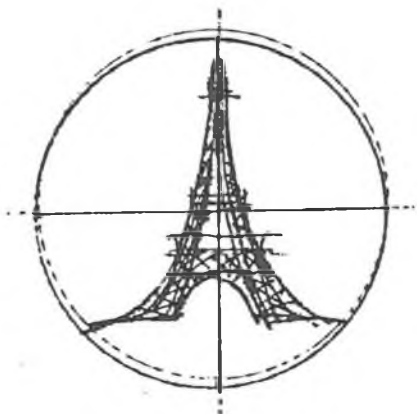
Ale protože odnikud nepřicházeli, nemohli nikam dospět
všechno běželo pouze na oko
a už dlouho
přes ten chvat se tady nic nedělo
přes ten lomoz tu vládlo ticho Zvěrokruhu
ticho, v němž bylo slyšet dosud nepostřehnutelné hřínámí
hněvu
úpění lásky
a hlas svědomí, jenž překřičel všechny ampliony
rozléhaje se oblohou vyprázdňenou až k poslední hvězdo-
kupě vesmíru děravého
z kterého vanulo hrůzou.

A v té chvíli já se zděsil, co se stalo s člověkem,
co se stalo s jeho tváří
ve které, jak jsem viděl, se neodráželo sebemeně
z dvanácté hodiny historie, jež měla nastat.
Přesně tak, jak si to přáli hlasatelé šťastného živočicha
bylo prázdno před očima a bylo prázdno za očima
vychvalování zubní pasty se neslo jako rouhání
v samém sousedství chrámů, jejichž zvonům
a jejichž varhanám bylo s nedopatřením ještě dopřáno
úpět a oslavovat.

Sem tam se někdo pokřičoval
ale pořád ještě nebylo jisto,
zda ten kříž je na počátku čehosti nového
nebo zda podle všeho
Křižování bude třeba zopakovat.

*J. Zahradníček,
Rouška Veroničina
Řím 1968*

Zajímavosti z domova a ze světa



Kardinál J. Ratzinger je podepsán pod dokumentem Kongregace pro otázky víry, kterým je odsouzen jakýkoliv zásah do prvních fází vzniku lidského života. Dokument není encyklikou, ale "Instrukcí" (což je technický termín pro dokumenty méně významné, než texty, podepsané sv. Otcem samotným, jakými jsou například právě encykliky).

Setkání mladých Čechů z celé Evropy se bude letos opět konat v benediktínském opatství Rohr v Dolním Bavorsku, pod záštitou organizace *Opus Bonum* a *Dr. A. Opaska*, opata břevnovského kláštera, který od počátku svého exilu žije jako host tamější benediktínské komunity.

Tématem letošního setkání je *Křesťané a Charta ??*, v návaznosti na letošní desáté výročí od založení Charty. Mezi přednášejícími je také P. Kolář z Paříže.

Zájemci se mohou přihlásit na adrese České Misie. Setkání se koná o Svatodušních svátcích (5. - 8. června), organizátoři hradí část cestovného.

Letos v červenci bude v Paříži na kurzu franštiny bohoslovec R. Čemus z Německa, který je jezuitou a připravuje se na kněžství v Římě. Bude bydlet v domě CENTRE SEVRES jako otec Kolář.

Blíží se datum cesty sv. Otce do Polska, ale československá vláda nijak nedává najevo, že by hodlala umožnit alespoň krátkou návštěvu hlavy katolické církve v Praze, jak po tom touží katolíci u nás. Mohla by to být také příležitost ke svatořečení blah. Anežky České...

Doma naopak neutuchá represe proti všem, kdo nějakým způsobem vybočují z řady, nalinkované oficiální ideologii a jejím oteizmem. Stále se neví nic nového o osudu katolického aktivisty *J. Adamíka* a proces s moravským katolíkem *P. Pospíchačem* hrozí - v důsledku nehorázné obžaloby - těžkým trestem, který zapadá do celkového silícího pronásledování katolíků u nás, jaké naše země už dlouho nepoznala.

Funkcionáři Jazzové sekce byli souzeni v Praze v první polovině března. Hlavní obžalovaný, vedoucí sekce *Karel Srp* byl odsouzen na 16 měsíců a jeho sekretář *Vladimír Kouřil* na deset měsíců do vězení. Další tři členové výboru dostali tresty podmíněné.

Proces se konal veřejně, za velké mezinárodní účasti a na západě jsou uložené tresty považovány za 'umírněné'. Zbývá skutečnost, že prokurátor se na místě odvolal - ale hlavně úvaha o tom, zda za skutečnou činnost Jazzové sekce, tak jak probíhala a jak ji funkcionáři vedli, jde o odpovídající odměnu. Na západě si prostě zvykají, že násilnický režim je násilnický režim, a když nepošle někoho za mříže na deset let, tak to už je známka, že se humanizuje...

Z NOVÝCH KNIH

- B. *Hrabal*, Proluky
- J. *Lederer*, Elegie
- H. *Kosková*, Hledání ztracené generace
- K. *Kaplan-V. Hejl*, Zpráva o organizovaném násilí
- J. *Zahradníček*, Sebrané spisy (cyklostylovaný reprint)
- A. *Měšťan*, Česká literatura 1785 - 1985
- L. *Vaculík*, Milí spolužáci!
- J. *Putík*, Muž s břitvou
- V. *Třešňák*, Plonková sedmička
- I. *Jirous* Magorovy labutí písně
- D. *Bonheoffer*, Výklad Kázání na hoře
- K. *Kryl*, Z mého plíživota
- W. *de Boor*, Jak tomu je s Duchem svatým?

Les Tchèques en France, 2. vydání brožury o Češích ve Francii i doma (vydala Česká Misie)

KNIHY SI U NÁS MŮŽETE KOUPIIT KDYKOLIV -
NEJEN PŘI NAŠEM TRADIČNÍM PŘEDVÁNOČNÍM
NEBO PŘEDPRAZDNINOVÉM PRODEJI !

ČETLI JSME KNIHU

(*Miloslava Holubová, Život posmrtný; Opus Bonum 1986*)

Starý Valenta se v sobotu hned po výplatě dost často opil, a to tak, že sám domů nedošel. Protože svůj stav asi přece jen tušil a když k tomu došlo, chtěl být viděn co nejméně, vracíval se ne přes obec, kudy do hospody přišel, ale stezkou, které se říkalo "mezi plotama". Došlo se k ní za hospodskou zahradou. Z jedné strany ji tvořila zeď naší zahrady a z druhé hustý pichlavý plot z divokého hlohu, kterým končil selský sad Stloukalů. Starý Valenta se nepochybně snažil držet se nepichlavé zdi, jenže to bylo obtížné, nebylo se čeho zachytit, a tak se snadno stalo, že zavrával do protějšího plotu hlohového a z toho se už v ožralém stavu sám nedostal. To potom bylo chvíli slyšet nařikání, sténání a bědování. Z počátku nás nesmírně děsilo; honem jsme lezli přes keře a stromy na vysokou zeď podívat se, co se děje, a pak jsme šli shánět zahradníka, aby mu pomohl: Časem jsme si na Valentův nárek zvykli, zejména, když jsme ho zanedlouho po sténání našli v hlubokém spánku. Zahradník, když se dal přemluvit, už sebou nosil džber s vodou, kterou nejprve Valentu polil, potom ho z hlohu vytáhl a pak teprve postavil na nohy a vyprovodil na konec záludné stezky.. Častěji se však vymluvil, že nemá čas. Občas Valentovi pomohla babka Nečasová. Dokud spal, vypověděla mu všechno, co si o něm myslí, pak teprve s ním cloumala, až ho vzbudila, a potom mu pomohla. Pak, když ho táhla, celou cestu hubovala: Jak já k tomu přindu, víckrát tem hlópéma plotkama nepudu! Ovšem, ne každý z kolemjdoucích byl jako babka Nečasová. Více bylo těch, co si jen odplivli, odvrátili tvář od páchnoucího opilce a rychle se vzdálili.

Tatínek přicházel v sobotu odpoledne na svačinu do zahrady. Tam, kde jsme sedávali, nebylo nic z toho, co se dělo kolem Valenty, slyšet, ledaže panská, když přišla se stolu uklízet, poznamenala, že starý Valenta už zase leží v trní. Snad se tedy poprvé v těch končinách v kritickou chvíli ocitl tatínek náhodou, na procházce před večeří, pak se však do těch míst v tu dobu nenápadně vracel znovu a znovu a docela záměrně. Dokonce měl v křoví připravenou bedýnku, na kterou stoupal, aby snadněji viděl na cestu za zdí. Chvíle, na kterou číhal, byla ta, kdy přišly Valentovy děti. A zlé to začalo být, když bylo slyšet přidružený hlas chlapce, jak rozváz-

ně, dobromyslně promlouvá k otci: Hergot, tato, s vama je sakra práce, tak se přeci hěbete, jinak vás nezvednem - a do toho ptačí pípání děvčátka - ale, tato, tato! To bylo zřejmě pro našeho tatínka srdcervoucí. Buď kolem zdi v křoví vzrušeně sem tam pobíhal, odcházel a zase se vracel, nebo se tisknul ke zdi, jako do mateřského klína, ale pak zase do ní bušil jako smyslů zbavený.

Ty děti to neměly lehké. Samy dokázaly otce z hlohu vytáhnout na cestu a zbavit trnů - já, tady má krev! - ale aby se postavil na nohy, k tomu musel pomoci buď Valenta sám, a to záleželo na tom, jak moc byl opilý a nakolik se už prospal, nebo náhodný chodec, kterého děti uprosily, což se vždy nepovedlo. To potom děti zmlkly, chvíli seděly nad otcem na bobku a pozorovaly, jak se mu hýbou fousy při chrápání, a nakonec mlčky odešly. Ta půlhodina, než se děti vrátily, byla pro tatínka jistě k nepřečkání. Konečně však přicházely s trakařem. Otce namáhavě naložily, se slyšitelným hekáním, funěním i nadáváním, které však patřilo spíš obtížnosti úkolu, ale jinak zůstávalo srdečné. Nakonec ho k trakaři přivázaly provazem, aby nespadol a odvážely si ho - ták, a teďka pěkně domů - řeklo děvčátko, a náš tatínek za zdi asi tiše dodal: ámen.

Jestli za tou zdi krom mne někdo jiný tatínka sledoval, to nevím, doufám, že ne, já sama jsem o tom nikdy s nikým nemluvila. Po té události přicházel tatínek k večeři v prapodivné dvojaké náladě. Na jedné straně rozjařen a na druhé straně tak nějak nebezpečně zjihlý, skoro pokorný. Když si někdo z nás uvědomil, že je delší dobu u stolu ticho a zvedl od talíře hlavu, tu ho překvapily jeho oči, v dospělé mužské tváři nápadně nepatřičné. Tak se díval na svět z kočárku malý Matýsek nebo srna, kterou jsme potkávali v oboře.

Ještě horší bylo, když spustil furiantsky: "Tak co byste vy dělali, kdybych byl jako starý Valenta? Starali byste se o mě jako jeho děti, nebo byste se za mne styděli? A kdybyste mě zde v Zimovicích nebo ve městě viděli ležet na cestě nebo na chodníku, přihlásili byste se ke mně, nebo byste se za mě styděli a utekli? No tak, co? Co byste udělali? Utekli a tátu nechali ležet v blátě nebo ve sněhu, že! Jen se přiznejte!" První otázky kladl jen jako žertem, ale pak stále naléhavěji, až nakonec křičel: "Raděj byste mě nechali chcípnout jako prašivého psa, než byste někomu přiznali, že ten, ten pomočený, v tom blátě je váš otec. No, jen řekněte, odpovězte přece!"

V březnu, dubnu a květnu si připomínáme

- 20.3. 1812 zemřel v St Germain en Laye J. L. Dusík, hudebník a skladatel
- 25.3. 1677 zemřel v Londýně Václav Hollar, grafik a rytec
- 27.3. 1357 slavnostní otevření Karlštejna
- 28.3. 1437 stvrzení svobod horníkům v Kutné Hoře, kterým se ještě jednou dostalo městu podmínek k novému hospodářskému rozvoji
- 31.3. 1387 je Zikmund, syn Karla IV., korunován na uherského krále
- 1.4. 1907 zemřel český politik Dr. E. Grégr
- 2.4. 1917 se staly čs legie v Rusku samostatným útvarem
- 4.4. 1937 zemřel literární kritik F. X. Šalda
- 7.4. 1962 zemřel spisovatel J. Durych
- 12.4. 1337 Vratislavští poddanost s velikou radostí všech stavův Janovi, králi českému ve svém městě Vratislavi slibovali
- 12.4. 1437 slavnostní ohlášení Kompaktát v kostele Božího Těla na Novém městě pražském
- 13.4. 1986 historická návštěva papeže Jana-Pavla II. v římské synagoze
- 15.4. 1947 byl v Bratislavě odsouzen ke smrti Msgre J. Tiso, prezident Slovenského Štátu v období 2. světové války
- 19.4. 1967 zemřel v Rhöndorfu K. Adenauer
- 23.4. 997 zahynul s velkou pravděpodobností v pohanském Prusku v průběhu misijní cesty sv. Vojtěch
- 24.4. 387 byl pokřtěn jeden z největších myslitelů křesťanského západu, sv. Augustin
- 30.4. 1912 zemřel hudební skladatel F. Kmoč
- 20.5. 1927 startoval Ch. Lindbergh ke svému přeletu přes Atlantik
- 26.5. 1937 zemřel předseda vlády K. Kramář
- 27.5. 1942 byl spáchán atentát na Heydricha
- květen 1787 Konvence ve Philadelphii, ze které vzešla ústava Spojených Států severoamerických; toto datum lze pokládat za okamžik zrodu americké demokracie
- 30.5. 1137 na den Sv. Ducha Soběslav, kníže české, a Boleslav, kníže polské, spolu na hradě kladském smlouvu a pokoj mezi sebou utvrdivše, zase domů se navrátili

Z přednášky otce Koláře o ekumenismu

(po bohoslužbách 7. března)

V první řadě - kdo jsou integristé, co znamená ten výraz? *Integrismus* je (podle definice slovníku WTK) "náboženský totalitarismus, který chce z náboženství odvodit závazná pravidla pro jednání ve všech oblastech lidského života."

Tím odpírá například samostatnost laickým iniciativám a soustřeďuje všechnu zodpovědnost i iniciativu do rukou kléru; na počátku tohoto století se domníval, že nutno vytvořit z křesťanských odborů převodovou páku církevní hierarchie, odmítal samostatnost různých vědních odvětví, která chtěl podřítit apriorní kritice dosti svérázně interpretovaného církevního učení, odmítá dodnes právo na kritické myšlení a jeho projevy uvnitř té které náboženské organizace.

V islámu se projevuje například bezohledným potíráním všeho neislámského v zemích, kde se dostane k moci ("islámské republiky", kde nikdo jiný, než mohamedán nemá prakticky právo existovat).

Úzkoprsým zdůrazňováním 'integrity', to jest úplnosti bez úchylek, učení církve (katolické) od doby svého vzniku na počátku tohoto století se vmanévroval do pozice neústupného odporu proti všem 'novotám'. Tento původně oprávněný boj proti modernismu svou přehnaností nakonec vyústil do odmítnutí novot, které přinesl poslední Vatikánský koncil. On je vlastně dnes praktickým kamenem úrazu pro integristy, kteří odmítají jeho reformy a vůbec jeho oprávněnost. Za různými výhradami k mešnímu rituálu, mešnímu jazyku, ekumenickému hnutí atd - se skrývá arogantní odmítání koncilu a jeho snah o dialog se stále více odkřesťanštěným světem jako takovým.

Právě v oblasti ekumenismu je napětí mezi pokoncilním a integristickým křesťanstvím obzvláště silné.

Ekumenismus označuje v přeneseném slova smyslu jakýsi protiklad k *integrismu*. Znamená totiž všeobsažnost, všeobecnost na rozdíl od vyčerpávající úplnosti na vymezeném prostoru. V církvi se donedávna pro 'všeobecnost' vžil jiný výraz, obdobně jako 'ekumenismus' převzatý z řečtiny, totiž 'katolicismus'. Jazykový posun, ke kterému došlo okolo posledního koncilu a zvláště po něm, není bezvýznamný - naopak. Bylo jakousi hrdostí naší církve, že i ostatní vyznání nás nazývala *katolíky*. Opomíjelo se přitom jejich ironizování z roz-

pornosti mezi sémantickým významem výrazů 'katolický' a 'římský'. Tak či onak - ražení výrazu 'ekumenismus' není malým krůčkem, ale opravdovou kopernikánskou změnou, a v tomto smyslu mají integristé pravdu, když se jaksi nemohou poznat v této nové církvi.

Všeobecnost, společnost a tedy jednota křesťanů je tu skutečně označována jiným slovem než dosud. A také je viděna jinak a prostředky, kterými se o ni usiluje jsou skutečně nové. Je nepřiklad příznačné, že poslední koncil nevyhlásil žádná nová dogmata. Jeho odpůrci mu to vytýkají - ale zřejmě nedoceňují dostatečně snahu, která se za touto skutečností skrývá - totiž snahu nezvětšovat dále vzdálenost, která nás dělí od ostatních křesťanských vyznání (a která je i tak někdy už až příliš velká).

Koncily se vlastně původně scházely proto, aby křesťané s rozdílnými názory na důležité otázky církevního učení a mravů mohli společně formulovat sporné body tak, aby se jednota církve zachovala. S tímto úmyslem byl ostatně původně svolán také velký koncil Tridentický - bohužel bylo jeho konání z různých důvodů několikrát odročeno a tak nakonec ti nejvíce *protestující* do Tridentu už ani nešli (na rozdíl od J. Husa v Kostnici). Jejich reformní snahy tak vyústily definitivně do *reformace* a do *protestantismu* jako nového křesťanského vyznání... Tridentickému koncilu nezbylo, než tedy formulovat sporné a reformy vyžadující body *bez nich*, což také učinil. Je nesporné, že tím byl vlastní průběh koncilu usnadněn a formulování proběhlo bez problémů. Ale to samo o sobě, jak vidět, není důvodem k velkému jásání. Západní církve se definitivně rozštěpila. A opravdu už tentokrát už nešlo o *odštěpení* nějaké malé skupinky, jak k tomu docházelo pravidelně po každém důležitém koncilu, ale šlo o *rozštěpení* západního křesťanství na dvě velké části. Badatelům přenecháme úvahy o tom, že jih Evropy přitom zůstal v podstatě katolický, zatímco na severu se rozmohli protestanté.

Je za těchto okolností - a s přihlédnutím k další velké skupině křesťanů východních - rozumné očekávat sjednocení křesťanů formou návratu všech ostatních (bludařů) do jediné, tedy katolické církve?

A vůbec: jakou cenu má pro nás jednota?

Kolik jsme ochotni za ni 'zaplatit'?

Oběžník se nám vrátil s poznámkou 'décédé':

pan F. Kriz 93 RAINCY

a jako nedoručitelný:

pan J. Roubíček 75001 PARIS
 paní V. Šefl 75012 PARIS
 paní F. Vavrovsky 60500 CHANTILLY

Nadále sbíráme poštovní známky
 vystřižené s několikamilimetrovým okrajem
 z dopisů. Těm, kdo na nás už po dlouhou
 dobu pamatují touto cestou srdčně děkujeme
 a ty ostatní upozorňujeme znovu na tuto
 malou ale ve spojení s jinými účinnou
 cestu pomoci misionářům!

Pamatujte na nás i Vy!Na Oběžník a Českou Katolickou Misi přispěli

Bělehrádek	Bernáček	Bernhard	Červeňanská	Gavard
Jandl	Peška	Řehák	Schovanec	Pohanka
Vrla				

Všem dárcům bez rozdílu upřímné staročeské

Pán Bůh zaplať!



Náš program:

Mše sv.: Vždy první a třetí sobotu v měsíci ve čtvrt
na šest večer (17h15) v kapli domu

CENTRE SEVRES

35, rue de Sèvres

75006 P A R I S (tél. 45-44-58-91)

metro SEVRES-BABYLONE

Po mši sv. pravidelná setkání s kulturně-náboženským
programem v sále č. 5 (přízemí domu)

Na březen a duben jsme připravili

21. března - pan Peška připravil přednášku na téma *T. G. Masaryk a francouzská kultura*
4. dubna - Žádný program po bohoslužbách, protože
v domě probíhá v tu dobu slavnost posledních
slibů P. Brendera a všechny sály jsou obsazeny
18. dubna - BÍLÁ SOBOTA

18 hod (přesně!) zahájení obřadů, zakončených
naším tradičním "Vzkříšením"

Po obřadech malé občerstvení v sále
jako obvykle

Na květen připravujeme odložené promítání videomagazínu
prodej knih (třetí sobota)

"OBĚŽNÍK" - Circulaire, bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la
région parisienne

Certificat d'inscription n. 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement 15,- FF

Editeur responsable: P. Petr Kolář SJ 35, rue de Sèvres 75006 PARIS
tél. 544-58-91

Les abonnements par chèque à l'adresse:

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, OCP 201 38 63 M Paris